

če je še led in sneg zunaj.“ Pa ni bilo več snega ne ledú, solnce je gorko pripekalo in povsod je bilo gorko. In čebelice so zlezle iz panja, umile si svoja krileca in vzletele prvič v božjo naravo.

Najpred so šle k jablani in jo vprašale: „Ali imaš kaj za naše lačne želodčke?“ Jablana jim reče: „Nè, nimam še nè; prišle ste prezgodaj. Moje cvetje še ní razvito. Pojdite tjà dolí k črešnji.“ In letele so čebelice k črešnji in jej rekle: „Črešnja ljuba, ali imaš kaj evetja za nas? Lačne smo!“

Črešnja jim reče: „Pridite jutri, danes so moji cvetovi še zaprti. Kadar bom v cvetji, prav ljubó mi bo, ako pridete.“

In vzletele so čebelice k tulipanu, ki je imel velik, lep cvet, pa ni bilo v njem niti vonjave niti slaščice. Čebelice tu niso mogle dobiti medú. Vže so se hotele domóv vrniti, ko ugledajo globoko v grmovji lepodehtečo evetico. Bila je pohlevna vijolica. Čebelice prileté in vijolica jim odprè svojo cvetlično čašo. Bila je čaša polna dišave in medú. Čebelice so se napile in še domóv prinesle prvi med, ki so ga dobile vzpomladi.

V sobi mojega továriša.

isli si mojega továriša, sedečega v naslonjači. Orgljice premika po ustih in daje „takt“ svojim godecem. Ob znožji njegovem leži zvesti „Prijan“ in mu pritiska mokri gobček na skorne, vesel veselega gospoda.

V kotu stoji visoka kletka, po katere železnej žici zeleni papagajček močno pribija svoj kljun ter kriči kakor razposajen otrok.

Na postavci stoji druga kletka. Žolti kanarček pleše po njem ter drobi vesele pesni, katere si je pa precej prestrojil po „vižah“ svojega soseda. Sosed njegov pa je mali čižek, ki ima za belo zavěso pri oknu svoje stanovanje. V vodi si pere svojo suknjico, da ga je gledati veselje, ter pomižikuje svojemu sosedu na postavci.

Spodaj na oknu prenaša črni drōzg svoj debeli životek ter brska in kljuje po korenji, da se vse kadí.

Na drugem oknu ima plaha prepeličica svojo palačo. Boječe se ozira okolo sebe kakor sramežljiva deklica ter izbira bela mravljinčja jajca. —

In zdaj si mislite, otroci! kak hrušč in trušč, kak vik in krik, kako žvrgolenje in gostolenje mora to biti, kadar igra moj továriš na orgljice svojim ljubljencem. Prepeličica poje: pet-pedí, kanarček poje: „naprej zastava Slave“, čižek drobí národne pesence in drozg ureže kakšno po svoje. Paperlè (papagaj) kriči, da gre kar po ušesih, Prijan pa gode po svoje in če ni drugače, zalaja tudi časih ali pokaže na palici svojo umetelnost. — Kaj nè, otroci! to bi bil semenj za vas?

Toda danes je drugače. Moj továriš nima orgljic v ustih; ním sloní v naslonjači in izpušča dime svoje cigare po sobi. Prijan stresa nevoljno svoj gobček ter se preselí od gospodovih nog v drugi kot sobe. Krivokljuni „paperlè“ gleda od daleč obraz svojega gospoda in daje od sebe nevoljne glasove, ker mu gospod danes še ni ponudil svojega prsta, da ga poljubi s kljunom in pritisne na-nj svojo ostro nožico,

Kanarček drobí žalostinke: kako bi jih nè? Ni še dolgo od tega, kar je izgubil svojega tovariša, s katerim sta preživela toliko veselih uric. Ali ta hudobna smrt tudi ptičkom ne prizanaša. Pozabil je to britko izgubo vže nekoliko, a danes mu pa gospodov tožni obraz nove rane seka po njegovem drobovji.

Nežni čížek tiči v kotu in niti svojega soseda na postavci ne pogleda danes skozi mrežasto zavêso. Debeli drozg pod njim pa si hladi svojo žalost v korenčkah. Tako tolče s svojim močnim kljunom, da kar vse leti na okoli; in na vso to jezo se zažene še v vodo, da škropi po vsej okolici. Kako bi mogel pač drugače razodeti sočutje svojemu gospodu? Vsak po svoje!

Na prepeličej palači pa visi črna zastava. Kako tudi ne: saj je smrt pobrala danes njeno gospodarico, lepo prepelico. Na tleh leži z razbito glavico. Sirota je plesala in skakala na vse pretege — predpust je bil — in skočila je tako visoko, da je zadela ob železni strop in razbila svoje možgančke. In zdaj je ni več, prepeličice, da bi klicala zjutraj svojemu gospodu k vstanku: pet pojdi, pet pojdi!

Ptički ne vedó, Prijan ne vé, kaj se je zgodilo. Gospod pa vé in zato ne ubira danes ptičkom glasov na orgljicah. In to čutijo ptički, zato žalujejo s svojim gospodom. Le Prijan je videl pozneje, kako je gospod poklical mlado sivo mačico, da bi zagrebala pozemeljske ostanke nesrečne prepeličice. Ali mačica ni hotela ubogati gospoda. Na površji zemlje je ležala mrtva prepeličica — noričica, dokler se je ni usmilil stari maček in jo zagrebel v hladni grob svojega lačnega želodca, kder počiva vže več njenih vrstnic. —

B.

Deklici modrejši od starcev.

(Spisal grof Leo Tolstoj; iz ruskega preložil J. Barlé.)

Dilo je zgodaj zjutraj na samo Veliko noč. Ravno je prenehal sanenec. Na dvoriščih je ležal še sneg, a po vási je tekla voda kakor v malih potocih.

Ondù, kder se cesta zavija mej dvema dvoriščema, doli pod gnojiščem, napravila se je velika luža. K luži sta prišli dve deklici, vsaka iz svojega dvorišča, jedna mlajša, druga starejša. Obé sta njiju materi oblekli danes v nova sarafančka. *) Manja je nosila siv, večja rumen sarafanček. Obé sta bili zavezani v krasne rutice.

Prišli sta deklici po obedu k luži, pokazali jedna drugej svojo obleko in začeli se igrati. Hoteli sta malo po vodi čapljati. Zagazila je mlajša v čreveljčkih in vodo, a starejša jej je rekla:

— Nikári ne hodi, Malaša, obuta v vodo, — mati te bode kregala. Daj, bodeve se poprej sezuli! — Sezuli sta se deklici, zagazili v lužo in šli jedna drugej nasproti. Zagazila je Malaša vže do gležnja in dejala je:

— Globoko je Akuljuška — bojim se!

*) Sarafanček = ruska národna obleka za deklice.